

Arrest

**nr. 66 357 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 09 mei 2011 opriep, en u heeft mij geen geldige reden meegegeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielpprocedure, wat onvereenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel

risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 51/7, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts roept zij een schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de motiveringsplicht en is zij van oordeel dat er een beoordelingsfout voorligt.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 51/7 en 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier deze artikels zouden zijn geschonden. Echter, vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Aangezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing strijdig zou zijn met voormelde artikels, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. Betreffende de motivering dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping om te verschijnen voor het verhoor dat zou plaatsvinden op 9 mei 2011 benadrukt zij dat zij omwille van zware verstoringen bij de post van 9 tot 30 mei 2011 in de omgeving van Luik deze oproepingsbrief niet heeft ontvangen. Derhalve kon zij evenmin binnen een termijn van vijftien dagen enige opmerking laten gelden. Verzoekende partij concludeert dat deze storingen een geval van overmacht uitmaken, waarvoor zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij door de commissaris-generaal bij toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet met aangetekende zending d.d. 18 april 2011 werd opgeroepen voor verhoor, voorzien op 9 mei 2011, op de door haar gekozen woonplaats: "*Rue Saint-Séverin 167/21, 4000 Liège*", waarbij tevens een kopie van deze brief per fax werd verstuurd aan haar raadsman (administratief dossier, stuk 6). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief van 18 april 2011 – twintig dagen voorafgaand aan het verhoor – niet bij verzoekende partij zou zijn afgeleverd. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de door haar voorgehouden problemen bij de post in de periode van 9 tot 30 mei 2011 enige invloed hadden of zelfs hadden kunnen hebben op de correcte bezorging van voormelde oproeping.

De blote bewering van verzoekende partij dat het postverkeer in de omgeving van Luik van 9 tot 30 mei 2011 zwaar zou zijn verstoord – verzoekende partij brengt hiertoe geen enkel bewijs aan – waardoor het haar onmogelijk was binnen de vijftien dagen na de voorziene datum van verhoor, zijnde 9 mei 2011, de reden van haar afwezigheid mede te delen, vindt geen steun in het dossier. Integendeel blijkt uit het bijgevoegde krantenartikel van 23 mei 2011 bij de nota met opmerkingen van verwerende partij dat de staking in de Luikse postkantoren pas een aanvang nam op 13 mei 2011. De gegevens van het dossier

geven derhalve slechts zekerheid over een periode van overmacht gedurende elf dagen, meer in het bijzonder van 13 tot 23 mei 2011, waarbinnen verzoekende partij na het verstrijken van de datum van verhoor haar reden van afwezigheid kon mededelen. Verzoekende partij beschikte derhalve vanaf 9 mei 2011 over een periode van zesentwintig dagen, zijnde tot en met maandag 6 juni 2011, om deze reden aan verwerende partij kenbaar te maken. Verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen.

Uit het niet reageren door verzoekende partij op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt de commissaris-generaal in zijn beslissing van 8 juni 2011 terecht tot het besluit dat dit optreden van verzoekende partij blijk geeft van een desinteresse in de gevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verwerende partij heeft derhalve artikel 57/10 van de vreemdelingenwet op correcte wijze toegepast. Na de vaststelling van de correcte toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet dient niet op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag te worden ingegaan (RvS 7 mei 2008, nr. 2690 (c)).

2.2.4. In hoofde van verwerende partij kan om voormelde redenen geen beoordelingsfout worden ontwaard.

2.2.5. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT